ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 11 (71)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Kasım 1979

Sıkıyönetimci ara rejime, Demirel hükümetine geçit yok!

Çıkar yol

Ara seçimler geçti. Ne götürdü, ne getirdi? Sınıf savaşları daha bir sertleşiyor. Burjuvazinin kendi içindeki, değişik kolları arasındaki çelişkiler, sürtüşmeler, post kavgaları kesilmiyor. Süregen bunalımlar: İşsizlik, yoklar, kuyruklar, pahalılık, milyonların geçim zorlukları başını almış gidiyor. Öte yanda yerli ve yabancı tekeller, kumpanyalar, istifçiler korkunç vurgunlar vuruyor. Ve Türkiye üzerinde, Amerika'nın, NATO'nun baskıları, emperyalist tekellerin buyruğu, vurgunu yoğunlaşıyor.

İşbirlikçi, tutucu, gerici, faşist partiler, al gülüm, ver gülüm, almaşık hükümet ediyor. CHP ağırlıklı hükümet gitti. CHP, tutucu yöneticilerinin ikircimli politikasıyla yıprandı. Bu kaçınılmazdı. Bu parti, halka verdiği hiç bir sözünü tutmadı. Üstelik sıkıyönetime gitti. İlerici, demokratik güçlere, örgütlere karşı sürekli baskı uyguladı. Böylece tabanda, kendi partisi içinde desteğini, büyük bir ölçüde yitirdi. Yüzbinlerce CHP yanlısı seçmenler oylamalara katılmadı, sandıkların başına gitmedi.

Hükümet çekildi. Hükümet kurma işi daha bir zorlaştı. Burjuvazi, ötedenberi erkini, egemenliğini sürdürmek, yolundan iki yöntem kullanmıştır. Birisi zorbalık, ötekisi «erkincilik» — «liberalizm». Bu yöntemleri kimi kez almaşık, kimi kez ikisini birden uygulamıştır. Hem sıkıyönetim, hem meclis, seçim. Böylece «erkincilik« yöntemiyle, halkın «erke katıldığı» imgesi yaratılmak istendi. Ama somut olgular, çözüm bekliyen sorunlar, ferman dinlemiyor. Ortada ister sivil, ister askersel, faşist biçimi bir hükümet tehlikesi duruyor. 500 bin işçinin toplu sözleşmesi gündemde. Sonra, barışı savunmak, bu en yakıcı sorun var. Sovyetler Avrupa Anakarasında silâh azaltılması istiyor. Bunu Türkiye'nin desteklemesi, silâh indirmesi, NATO'nun plânlarına karşı çıkması, bu saldırganlık bloklarından çıkması zorunluktur.

Bu durumda çıkar yol, işçi sınıfının birliğini sağlamaktır. Tüm ilerici güçlerin, örgütlerin savaşta eylem birliğini kurmaktır.

ÇAĞRI

Barış ve güvenlik için!

Amerikan emperyalizmi, NATO egemen çevreleri, Batı Avrupa'ya orta menzilli, nükleer başlıklı yeni roketler yerleştirme girişimi içindedir. Bu planlar, Avrupa halkları için, barış için büyük bir tehlikedir. Silâhlanma yarışını kızıştırmak, geniş halk yığınlarının sırtına yeni ağır yükler bindirmek, NATO ülkelerinde gericiliğin işçi sınıfının, emekçilerin haklarına saldırılarını daha da azgınlaştırmasına yol açmaktır. Ya artan bir silâhlanma yarışı, ya barış içinde işbirliği; ya nükleer bir savaş tehlikesi, ya askersel yumuşama: Seçenekler bunlardır.

Böylesi kritik bir durumda, Sovyetler Birliği, barış ve güvenliği koruma yolunda tarihsel bir girişimde bulundu. SSCB Yüksek Sovyet Prezidyumu Başkanı ve SBKP Merkez Komitesi Genel Sekreteri, L. İ. Brejnev, Berlin'de, Demokratik Alman Cumhuriyeti'nin 30. kuruluş yıldönümünde yaptığı konuşmada bu girişimi açıkladı.

Sovyetler Birliği, Orta Avrupa'daki asker ve savaş araçlarının sayısını tek yönlü olarak indiriyor. En önemlisi ABD ve NATO'nun Batı Avrupa'ya orta menzilli yeni nükleer silâhlar yerleştirmemesi koşuluyla, Sovyetler Birliği, ülkesinin batı bölgelerindeki orta menzilli nükleer silâhların sayısını indirmeye hazır olduğunu açıklıyor. Bunun yanısıra topraklarında nükleer silâh bulundurmayan, bunları almak istemeyen ülkelere karşı hiç bir zaman nükleer silâh kullanmayacağını bir kez daha yineliyor. Sonra, askersel manevralarla ve kara kuvvetlerinin yer değiştirmesiyle ilgili olarak NATO ülkelerine karşılıklı güven sağlayıcı yeni ve somut öneriler getiriyor.

Sovyetler Birliği'nin öteki sosyalist ülkelerle eşgüdümlü olarak başlattığı bu yeni barış girişimi emperyalizmin saldırgan çabalarını, bir nükleer savaş tehlikesini önlemek, silâhlanma yarışını gemlemek amacını güdüyor. Tüm dünya halklarının yararına somut bir adım oluşturuyor. Bu girişimin dünyada ve Türkiye'de yankıları sürüyor. L. İ. Brejnev yoldaşın açıklaması, emperyalizmin körüklediği «Sovyet tehlikesi» masalının kofluğunu, emekçilerin, en geniş barış çevrelerinin daha iyi görmelerini kolaylaştırıyor. SBKP'nin yürüttüğü ardıcıl Leninci barış politikası ve işçi sınıfının, ilerici güçlerin savaşları sonucu ülkemizde kaba anti-Sovyetizmin etkileri giderek kırılıyor. Geçtiğimiz yıl, Sovyetler Birliği'nden Türkiye'ye tehlike gelmediğini açıklayan eski Başbakan Ecevit, bu önerileri, Sovyetler Birliği'nin barışsever tutumunun yeni bir göstergesi, politik yumuşamanın askersel yumuşamayla desteklenmesi yolunda yeni bir katkı olarak değerlendirdi. Türkiye topraklarına yeni nükleer roketlerin yerleştirilmesinin söz konusu olmayacağını belirtti.

Bu değerlendirme gerçekçi eğilimler taşımakla birlikte, halkımız için yeterli değildir. Türkiye için sorun yalnızca yeni nükleer silâhların topraklarımıza yerleştirilmemesi değildir. Sorun, orta menzilli yeni nükleer roketlerin Batı Avrupa'da hiç bir ülkeye yerleştirilmemesidir. NATO'ya bağımlı olan, topraklarındaki atom silâhlarının kullanılmasına yalnızca Amerikan generalleri karar veren Türkiye'nin böylesi korkunç bir tehlikeye, sorumsuz serüvenlere bulaştırılmamasıdır. Gerginliği, bir nükleer harp tehlikesini arttırma suçuna ülkemizin ortak edilmemesidir.

TKP bu nedenle hükümeti, ABD ve NATO'nun Batı Avrupa'ya orta menzilli yeni nükleer silâhlar yerleştirme girişimlerine açık ve kesin olarak karşı çıkmaya, topraklarımızdaki atom silâh yığınaklarını kaldırmaya, askersel harcamaları indirmeye çağırıyor. Bu tarihsel fırsat kaçırılmamalıdır. Sovyetler Birliği ile imzalanan Politik Belge'nin titizlikle uygulanması gereklidir. Bütün komşularımızla iyi ilişkilerin geliştirilmesi, Yunanistan'a karşı kışkırtmalara son verilmesi, silâh endüstrisi kurma planlarından, silâhlanma yarışından vaz geçilmesi, barışçı bir dış politikanın izlenmesi bu durumda daha da önem kazanıyor. Avrupa'da askersel yumuşamanın sağlanması için alınması zorunlu geniş kapsamlı önlemleri görüşmek üzere politik düzeyde genel bir Avrupa Konferansı toplanmalıdır.

Bu sorunlar, yalnız hükümetin değil, en başta halkımızın kendi dirimsel sorunlarıdır. Amerikan emperyalizminin ve NATO egemen çevrelerinin ülkemiz ve bölgemiz üstünde artan baskıları, NATO Güney Doğu kanadını güçlendirmek, Orta Doğu'da yeni saldırganlık blokları çatıştırmak girişimleri, hep emperyalizmin gerginliği arttırma, silâhlanma yarışını körükleme planlarıyla bağlıdır. TKP işçi sınıfını, halkımızı,

(Devamı 7. sayfada)

Bildiri

Halkın demokrasi hareketini güçlendirelim

Ülkemizde Senato üçtebir yenileme ve saylav ara seçimleri yapıldı. Seçim sonuçlarının parlamentoda getirdiği değişiklik, CHP ağırlıklı hükümetin çekilmesine yolaçtı. Böylece yeni bir hükümet bunalımı ortaya çıktı.

Seçimler, emperyalist baskıların arttığı, ekonomik, politik, sosyal bunalımın derinleştiği koşullarda yapıldı. Demokratik güçler, seçimlere işbirlikçi tekelci burjuvazinin dayattığı sıkıyönetim, faşist terör, anti-demokratik baskı ve engellemeler, yoğun anti-komünist propaganda ve TKP üzerinde süren yasak altında gittiler.

Seçimler, yığınların CHP ağırlıklı hükümetin politikasını onaylamadığını gösterdi. Halkın artan hoşnutsuzluğundan gerici güçler, özellikle sağ oyların yoğunlaştığı AP, sosyal demagojiyle yararlandı. Ama, gericilik parlamenter konumlarını arttırmakla birlikte, umduğu oy artışını sağlayamadı. Özellikle faşist MHP'nin oy tırmanışı durduruldu. Bunda geçtiğimiz aylarda TKP'nin önayak olmasıyla yürütülen geniş anti-faşist kampanyanın önemli rolü vardır.

Bütün elverişsiz koşullara karşın, TKP'nin desteklediği ilerici adaylar, TİP, TSİP, Kürt demokratları seçimlerde küçümsenmeyecek başarı elde ettiler. Özellikle eylem birliği yolunda adım atılan her yerde bu başarı daha açık görülüyor. Sol güçlerin bölünmüşlüğü, eylem birliğinin ortak adaylarda somutlanamaması, «sol» maskeli grupların terörist eylemleri, CHP'den yüz çeviren emekçilerin daha büyük bir oranda sol güçlere yönelmesini engelledi.

TKP seçim kampanyasına aktif olarak katıldı. Seçmenleri gerici, faşist partilere ve onlarla uzlaşma politikası izleyenlere oy vermemeye çağırdı. Seçim kampanyasını emperyalizmin, NATO'nun dayatmalarına, tekellerin artan sömürüsüne, faşist tehlikeye, sıkıyönetim ve anti-demokratik baskılara karşı yığın savaşlarıyla bağladı. TKP, kendisinin katılamadığı bu seçimlerde seçmenleri bağımsız, TİP'li, TSİP'li, CHP'li, Kürt demokratlarından ilerici adaylara oy vermeye çağırdı. Bu güçlere ortak adaylarda birleşilmesini önerdi. Bu gerçekleşmeyince TKP, öteki ilerici, demokratik güçlerle seçim kampanyasında ortak eylem politikası izledi. Bu yolda somut adımlar atıldı.

İşçi yatağı İstanbul'da TKP'nin desteklediği bağımsız aday Onger'in aşırı anti-komünist propaganda ve yoğun engellemelere karşın, bütün sol güçler içinde en çok oy toplaması, TKP'nin yığınların gözünde devrimci bir alternatif durumuna yükselme sürecinin belirtisidir. Bu başarının yanısıra İstanbul'da, CHP dışındaki demokratik güçler toplam olarak faşist MHP'nin iki katına yakın oy aldılar.

TSİP listelerinden seçime giren ve komünistlerin de desteklediği sosyalist ve Kürt demokrat adayların elde ettkileri başarılar, eylem birliği politikasının doğruluğunu kanıtlıyor. Eğer TİP de eylem birliğini onaylasaydı, kuşkusuz hem kendi başarısı, hem de sol güçlerin ortak başarısı daha fazla olurdu.

Seçimlerde CHP'nin gerilemesi, bu partinin sağcı yönetimince izlenen politikanın sonucudur. İki yıla yakın bir süredir, Ecevit Hükümeti, CHP'nin halka verdiği sözlerin tersini uyguladı. Büyük burjuvaziyle emekçilerin çıkarlarını sözde uzlaştırma politikası, reformist demagojiler iflâs etti. Hükümet, iç ve dış gericiliğin baskıları altında, emperyalizmin ve tekellerin çıkarını bütün temel sorunlarda anayurdun ve halkımızın çıkarlarından üstün tutma konumuna kaydı. NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikasında ayak diredi. Son dönemde daha açık olarak gericilikle uzlaşma politikasına yöneldi. Halkın yakıcı hiç bir sorununa yanıt getirmedi. İşsizlik, pahalılık daha da arttı. MHP'li odakların faşist terörü daha da üsteledi.

CHP sağ yönetimi adım adım, ulusal demokratik güçlerin eylem birliğine karşı aktif tutuma girdi. Sendikalarda, yığın örgütlerinde anti-komünist nitelikli bölücü girişimlerde bulundu. Sosyalistlerle, komünistlerle eylem birliğinden yana olan CHP sol kanadına, CHP üyelerine baskılar yöneltti.

TKP, hükümetin bu politikasına karşı, işçi sınıfının, halkımızın çıkarlarını ardıcıl savundu. Hükümetin kurulduğu ilk günden, onun ülke sorunlarına çözüm getiremiyeceğini vurguladı. Hükümete umut bağlayan, özellikle sıkıyönetimcilik politikasından medet uman tutumları eleştirdi. Öte yandan CHP'yi, gerici, faşist partilerle aynı kefeye koymak yanlışına da karşı çıktı. Hükümeti, CHP'nin halka verdiği sözleri tutmaya zorladı. Hükümet politikasının içyüzünü yığınların önünde sergiledi. CHP sol kanadını, CHP'li yığınları ortak düşmana karşı savaş birliğine çağırdı. Gelişmeler, TKP'nin bu ilkesel ve esnek politikasının doğruluğunu açıkça gösterdi.

Seçimler halkımızın önünde duran sorunlara hiç bir çözüm getirmemiştir. Derin ekonomik, sosyal, poiltik bunalım süregidiyor. Sınıf savaşları daha da sertleşiyor. Emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi, Türkiye'yi, ekonomik, politik, askersel yönden kendisine daha sıkı bağlamakla, bölgemizde zayıflayan konumlarını yeniden güçlendirmeye çalışıyor. NATO elebaşıları, dünya ölçüsünde izledikleri silâhlanma yarışını hızlandırma, yeni nükleer silâh taşıyıcı roketlerle gerginliği arttırma politikasını Türkiye'ye de dayatmak girişimi içindedir. Ülke içinde egemen çevreler işçi sınıfına, tüm ilerici güçlere karşı baskı ve terörü arttırmakla bunalımın yükünü daha yoğun olarak emekçilerin sırtına bindirmek yolundan yürüyor.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvazi bugünkü hükümet bunalımından militarist çevrelerin, sıkıyönetimin ağırlığında bir baskı rejimiyle çıkmak istiyor. Faşist MHP'nin desteğinde, AP'ye hükümet yolunu açacak olan bir ara hükümet çatıştırmak istiyor. TKP bu tehlikeye karşı halkımızı savaşa, ulusal demokratik güçleri eylem birliğine çağırıyor.

Burjuvazinin hiç bir hükümet alternatifi halkımızın temel istemlerine çözüm getiremedi, getiremez. Bugünkü derin bunalımdan emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin egemenliğine son vermeden, demokratik bir toprak reformu gerçekleştirmeden, işçi sınıfının, tüm emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerini sağlamadan, Kürt halkı üzerindeki ulusal ezgiye son vermeden çıkılamaz. Bu anti-emperyalist, anti-tekelci, demokratik dönüşümlerin gerçekleşmesi, sosyalizme yolun açılması, halkın ileri demokratik erkinin kurulmasına, böylesi bir hükümete bağlıdır. İşçi sınıfının, halkımızın çoğunluğunu, TKP'nin programında yeralan bu devrimci amaç çevresinde birleştirmek için, emperyalizmin dayatmalarına, gericiliğin askersel baskı rejimi girişimlerine karşı yığınların eylemini örgütlemekten ulusal demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğini gerçekleştirmekten başka yol yoktur.

TKP, seçim kampanyasında komünist ve sosyalistlerin eylem birliği yolunda ortaya çıkan olanakları, sol güçlerin seçimlerde elde ettikleri başarıları, demokrasi hareketini güçlendirme yönünde değerlendiriyor. TKP, sosyalist partilerle eylem birliğini ve sendikal hareketin birliğini, CHP sol kanadını, Kürt demokrat hareketini, reformizmden yüz çeviren ya da gerici demagojilere kapılan geniş emekçi yığınlarını emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı ortak eyleme çekmekte önemli bir etken olarak görüyor.

Komünistler, yığınlarla bağlarını daha da geliştirmekle, TKP'yi çok yönlü daha da güçlendirmekle bu görevlerin üstesinden geleceklerdir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

17 Ekim 1979

Tekellere karşı

Seçim sonucu ortaya çıkan hükümet bunalımı ve sıkıyönetim koşullarında işbirlikçi tekelci patronlar işçi ve emekçi haklarına karşı saldırıyı yoğunlaştırıyorlar. Şimdi, başta MESS patronları olmak üzere toplu sözleşme görüşmelerinde bulunan tekelci patronlar sendikalara, işçilerin ekonomik ve sosyal haklarına karşı daha amansızca bir saldırıya geçiyorlar.

CHP sağ yönetimi, sendikal hareketteki uzantıları sınıf uzlaşmacıları eliyle DİSK'te birliği bölücü darbeler vurdu. Topuz grubunun sarı Devrimci Maden-İş'i Demir-Döküm'de sıkıyönetim süngüsüyle işçilere dayatması, Ecevit'in bölücü sendikalarla seçim öncesi görüşmeler yapması yeni örneklerdir. CHP sağ yönetimi Türk-İş'de ilerici, yurtsever sendikacıların birliğini engelledi. Türk-İş yönetimini gerici, faşist sarı sendikacılara teslim etti. Sendikalara, işçi ve emekçilere kemerleri sıkma politikasını, «Toplumsal Anlaşma»ları dayattı. Böylece dolaysız olarak tekelci patronlara hizmet etti. Sıkıyönetimli toplu sözleşme, CHP sağ yönetiminin işçi sınıfına bıraktığı en ağır kalıttır. Faşist odakların dağıtılmaması bir başka tehlikedir.

Bugünkü durum sendikal hareketin birliği yolunda, özellikle de sınıf ve yığın sendikacılığı ilkeleri temelinde DİSK'te birliğin yeniden sağlanması, geliştirilmesi için ivedi, etkin adımlar atmayı gerektiriyor. Hiç kuşkusuz bu adımların başında DİSK'teki ihraç kararlarının derhal kaldırılması, sınıf sendikalarına karşı sürdürülen karalama kampanyalarının durdurulması geliyor. Yalnız DİSK üst yönetimi değil, DİSK'e bağlı bazı sendikalarda etkinlikleri bulunan sosyalist partiler de yayın organlarındaki bu tür kampanyaları durdurmalıdırlar. DİSK'in kollektif, güvenilir bir yönetime kavuşturulması için komünistler, sosyalistler, tüm sınıf ve yığın sendikacıları birlikte hareket ederse zorluklar azalabilir. «Yeni bir işçi sınıfı partisi kurmak» adı altında bir reformist parti çatıştırmak gibi işçi hareketini daha da parçalayıcı girişimler durdurulmalıdır. Önlenmelidir. Toplu sözleşmelerde tekelci patronlarla karşı karşıya bulunan DİSK'e bağlı sendikalarla tam bir dayanışma içinde olunduğu duyurulmalıdır. Bununla birlikte Türk-İş'in gerici-faşist kırması üst yönetiminin Türk-İş'e bağlı sendikalarla DİSK'e bağlı sendikaların eylem birliğini önleme girişimlerinin karşısına etkin bir biçimde çıkılmalı; toplu sözleşme görüşmelerinde bulunan Türk-İş'e bağlı sendikalarla da dayanışma için aktif girişimlerde bulunulmalıdır. Maden-İş ile bağımsız Otomobil-İş ve DİSK'e bağlı Hür Cam-İş ile, Türk-İş'e bağlı Kristal-İş arasında imzalanan dayanışma protokolü sendikal birliğin gerçek olanaklarını sergiliyor. Ya sendikal hareketin birliğinden yana tekellere karşı olunacaktır; ya da sendikal hareketin birliğine karşı tekellerden yana olunacaktır, başka bir yol yoktur.

Sıra batılı ülkelerde

(Brejnev yoldaşın Berlin konuşmasından)

(...) Biz, askersel üstünlük sağlamaya çalışmıyoruz. Herhangi bir devleti veya devletler grubunu korkutmak hiçbir zaman aklımızdan geçmedi, geçmiyor. Stratejik planlarımız savunmaya yöneliktir. Sovyetler Birliği'nin savunmanın gerektirdiğinin üstünde Avrupa anakarasında gücünü artırdığı yolundaki sözlerin gerçek durumla hiçbir ilgisi yoktur. Bu «sav» geniş halk yığınlarını bilinçli olarak aldatmadır.

Kalıcı barış için

(...) Son 10 yıl içinde Sovyetler Birliği'nin Avrupa kesiminde nükleer başlıklı orta menzil roketleri ve uçaklarının sayısında hiçbir artış olmadı. Tam tersine, orta menzilli roket rampalarında ve bu roketlerin gücünde bir azalma oldu. Ayrıca orta menzilli bombardıman uçaklarının sayısı da azaltıldı. Sovyetler Birliği başka ülkelerin topraklarına bu tür silâhlar kesinlikle yerleştirmiyor. Uzun yıllardan beri Orta Avrupa'daki asker sayısını da artırmıyor. Dahası var. Biz, Batı Avrupaya ek olarak orta menzilli nükleer roketlerin yerleştirilmemesi koşuluyla, Sovyetler Birliği'nin Batı bölgelerine yerleştirilmiş orta menzilli nükleer roketlerin sayısında, bugünküne oranla azaltma yapmaya hazırız. Ayrıca nükleer silâh üretiminden vazgeçen, bu tür silâh satın almayan ve ülkesinde bulundurmayan devletlere karşı Sovyetler Birliği'nin hiçbir zaman nükleer silâh kullanmıyacağını kesinlikle açıklıyorum. (...) Orta Avrupa'daki Sovyet askerlerinin sayısını tek yanlı olarak azaltmayı kararlaştırdık. Buna göre, 1 yıl içinde ADC topraklarından 20 bin Sovyet askeri, bin tank ve belirli ölçüde başka askersel teknik araçlar geri çekilecektir.

Sıra batılı ülkelerde

(...) Biz, Helsinki Sonuç Belgesinin öngördüğü gibi önceden bildirme yoluyla, kara kuvvetlerinin yapacağı büyük manevraların daha uzun aralarla, şimdiye kadar olduğu gibi 25 bin değil, 20 bin askerin katılımıyla yapılması üzerinde anlaşmaya hazırız. Ayrıca askersel manevralara 40–50 bin askerin üstünde katılım yapılmaması yönünde karşılıklı anlaşmaya da hazırız. Batılı ülkelere bir öneride daha bulunmak istiyoruz: Helsinki Sonuç Belgesinde saptanan bölgelerde yalnız askersel manevralar üstüne değil, sayısı 20 bini geçen kara kuvvetleri birliklerinin yer değiştirmesi üstüne de bilgi verilmelidir (...).

Böylece SSCB, ADC ve öteki sosyalist ülkeler bütün Avrupa halklarına güvenlik ve barış içinde gerçek bir yaşam sağlama yönünde açık bir çevren öneriyor. Sıra batılı ülkelerdedir.

Kızıl Oktobr 62 yaşında

Tüm ülkelerin proleterleri ve emekçileri, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 62'inci yılını kutluyor. Başında adı çağlar boyunca yaşayacak V. İ. Lenin'in bulunduğu Bolşevik Partisi, Rus proletaryası emperyalist dünya sisteminde ilk gediği açtı. İnsanlığın gelişmesinde yeni bir çağı, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını başlattı. Emperyalizmin dünya ölçüsündeki egemenliğini sona erdirdi. Oktobr devriminin etkileri, uluslararası işçi sınıfının eline verdiği eşsiz silâhla, kapitalist toplumu devrimle dönüştürmenin tarihsel deneyinden çıkan yasallıklarla, gösterdiği örnekle, dünya devrimci sürecine, dolaysız yardımlarıyle bugün daha güçlü ...

Kızıl Oktobr dünyayı yerinden sarstı. Emperyalist zincir, Avrupa, Asya, Afrika ve Latin Amerika'da devrimlerle kırıldı. Bağımlı ülke halkları ayağa kalktı, emperyalizmin sömürge sistemi çöktü. Başında Sovyetler Birliği'nin bulunduğu dünya sosyalist sistemi, insanlığın gelişmesinde ana etken oldu. Emperyalizm tarihsel insiyatifi geri alamazcasına yitirdi. Savaşı insanlığın yaşamından söküp atmanın yolları açıldı. Şimdi bütün kapitalist ülke halkları için, her türlü sömürü ve ezgi zincirini kırıp atmak, sosyalizmi kurmak, çok daha reel bir erektir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri kızıl Oktobr'un yüce davasını, SBKP'nin kardeşi TKP'nin önderliğinde utkuya ulaştıracaklardır.

Yaşasın Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi!

«Sol» oportünist serüvenciliğin çürük temelleri

Bu yazıda, bugün artık açıkça «sol» oportünist konumlara geçen Işçinin Sesi gazetesi çevresindeki bir gurubun, «zayıf halka», «devrimci durum» ve «devrimci durumda görevler» üzerine görüşleri özetle eleştirilecektir.

Devrimci durum ve TKP'nin devrimci çizgisi

Türkiye'de «devrimci durum var mı, yok mu» türünden bir tartışma, TKP için söz konusu değildir. Partimiz, bugünkü durumu devrimci durum olarak tanımlamamıştır. Memleketimizdeki çok yönlü bunalımlar derinleşmektedir. Toplumsal çelişkilerin daha da sertleşmesi bunalımın devrimci yönde gelişmesini, bir devrimci durumun oluşmasını sağlıyabilir. Bugün (gelecekte değil) reel olan, egemen sınıfların faşist, ya da profaşist bir diktaya gitme tehlikesidir. Her duruma hazırlıklı olunmalıdır. TKP'nin görüşü budur.

«Devrimci durum var mı, yok mu» tartışması içi kof bir tartışmadır. Sorun genel eğilimi görmek ve olasılıkları kavramak, buna uygun somut bir politika çizmektir. TKP'nin böyle bir politikası vardır.

Ülkemizde bugün, sınıfların karşılıklı durumu, sınıfsal güç dengesi, işçi sınıfı ve bağlaşıklarının egemen sınıfların üzerinde utkusuna olanak verecek düzeye henüz ulaşmamıştır. Ama TKP, güçler dengesini donmuş kalmış olarak değil, ulusal ve uluslararası ekonomik, politik, toplumsal etkenlerin ve sübjektif etkenin diyalektik bağlamı içinde ele alıyor. Günümüzde, zaman zaman yükselen, alçalan bir süreç içinde, güçler dengesinin dinamiği, genellikle devrimci güçlerden yana değişme eğilimi taşıyor. Bu çözümleme partimize geniş bir *ulusal demokratik cepheye yönelik, değişik düzeyde eylem birlikleri* temelinde, yalnız konumları savunma amacıyla değil, bundan öteye, devrimin sübjektif etkeninin henüz olgunlaşmadığı koşullarda ileriye doğru atılım da sağlayacak *güçlü bir demokrasi hareketi örgütleme* görevini veriyor. TKP'ye göre, ancak bu savaşlar içinde yığınlar kendi öz deneyleriyle devrimin zorunluğunu kavrıyabilir ve sübjektif etken bu savaşlar içinde olgunlaşabilir. Bu savaşlarda elde edilen her konum, yolu sosyalizme açacak olan ileri demokratik devrim için elverişli ön koşulların oluşturulmasını sağlar.

TKP devrimci çizgisini başarıya ulaştırmayı, *partinin güçlendirilmesi* görevine sımsıkı bağlıyor. Bütün bu politik görevlerin yerine getirilmesini, ideolojik savaştan ayırmıyor.

Varsın, küçük burjuva aydınları «devrimci durum var mı, yok mu» tartışmasıyla oyalansın. Partimizin savaşkan kadroları, devrimci görevlerini en çetin savaşlar içinde yerine getiriyor, getirecekler dir.

«Sol» oportünizmin teorik tutarsızlığı

«Zayıf Halka» broşürü yazarının teorik konumları Markşçı-Leninci yöntem ve yasallıklardan ayrılıyor. Belirleyici olan ekonomik etkenlerle, sosyal-politik gelişmelerin, bu objektif etkenlerle sübjektif etkenin diyalektik etkileşimi yerine, kaba, vülger bir ekonomik görüş koyuyor. Kuşkusuz, bir yandan da Marksizm-Leninizmin tezlerinden yararlanır görünüyor, örneğin sübjektif etkenin rolünü tanır izlenimini veriyor. Ama, bu bir tür voluntarizmin sınırını aşmıyor. Objektif durumun ekonomik olmayan, sosyal-politik yanını, örneğin «zayıf halka», «devrimci durum» kavramlarının içini boşaltarak bir yana bıraktığı için, voluntarizme düşmekten kurtulamıyor. Ekonomik etkenlerin tek yanlı yorumlanmasıyla, voluntarizmin eklektik bir karmaşası, bu «sol» oportünist gurubun teorik tutarsızlığını oluşturuyor. Leninci tezlerden her yararlanma denemesi, işte bu anti-Leninci anlayışla derin bir çelişkiye düşüyor.

«Zayıf halka» üstüne

«Sol» oportünizm, tümüyle orta ve az gelişmiş ülkeleri kapitalist dünya sisteminin zayıf halkaları olarak tanımlıyor. Broşür yazarına göre, gelişmiş kapitalist ülkeler *«başkalarını sömürdükleri»* için zayıf halka değildirler. Orta gelişmiş kapitalist ülkeler *sosyalizmin maddesel ön koşulları var olduğu için* «başlıca» zayıf halkalardır. Az gelişmiş ülkeler ise, *sosyalizmin maddesel ön koşulları yetersiz olduğu için* ikinci derecede zayıf halkalar sayılıyor.

Bu çözümleme tek yanlıdır, yanlıştır. Leninci zayıf halka kavramıyla ve olgularla çelişiyor. Bir ülkenin zayıf halka olup olmadığı, ancak o ülkenin objektif durumundan, ekonomik ve sosyal-politik iç ve dış tüm çelişkilerinden ve sübjektif etkenlerden çıkarılabilir. Bu da, her bir ülkenin somut durumunu ayrı ayrı incelemeyi gerektirir. Ancak bundan sonra bir ülkenin, ya da bir gurup ülkenin (örneğin bir sıra Latin Amerika ülkesi) zayıf halka olduğu sonucu çıkarılabilir. Broşürde bu yapılmıyor. Ekonomik etkenler mutlaklaştırılıyor. TKP, Türkiye'nin emperyalist zincirin zayıf halkası olduğu görüşünü yalnızca ekonomik nedenlere değil, bütünsel bir çözümlemeye dayandırmıştır. Sonra, bunu olmuş bitmiş, değişmez bir durum olarak değil, bir eğilim, devrimci iyimserlikle dolu, bilimsel bir öngörü olarak anlamak gerekir. Emperyalizmin, zayıflayan halkaları güçlendirme denemelerini unutmak yanlış olur.

Olgular, emperyalist zincirin kimi kez «başkalarını sömüren» ülkelerde de zayıfladığını ve buralarda sosyalist devrimlerin utkuya ulaştığını gösteriyor. İkinci derecede zayıf halkalar denilen az gelişmiş ülkelerde ise, son on yılda, zincirine başka ülkelerden çok daha fazla kırıldığı görülüyor.

«Devrimci durum» üstüne

Broşürde gerçekte Türkiye'nin zayıf halka oluşu ve «devrimci durum» varsayımı aynı ekonomik etkenlerle sözde açıklanıyor. «Türkiye'de işçi sınıfının sömürüsü, ileri kapitalist ülkelerde olduğundan çok daha yüksektir» yargısına dayandırılıyor. Bir başka ülkeye göre, ya da mutlak olarak «yüksek sömürü» ile devrimci durum açıklanamaz. Devrimin objektif koşulları, sosyal-politik etkenleride içerir.

«Sol» oportünizm, ekonomik durumdan devrimci durumu otomatik olarak çıkardığı için, sürekli devrimci durum anlayışına varıyor. Broşür yazarına göre, «giderek artan faşist tehlike, giderek olgunlaşmakta olan devrimci durumdan ayrılmaz». Sonra ekliyor: «ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi yapısaldır». Devrimci durumdan «ayrılmaz» denilen faşizm tehlikesinin yapısallığı, devrimci durumun da yapısal olduğunu sözlemeye eşittir. Dahası var. Ona göre, «,anarşi'nin bu boyutlara varabilmesinin nedeni devrimci durumdur». Sonra yine ekliyor: «,anarşi' (...) toplumsal olgu olmuştur ve (...) ikilem çözülene dek de sürecektir.» Devrimci durumdan doğduğu söylenen «anarşi»nin ikilem çözülene dek süreceğini söylemek, devrimci durumun ne zaman olacağını kimsenin kestiremiyeceği devrime kadar süreceğini söylemeye eşittir. İşçinin Sesi gazetesinin 100. sayısında da bu görüş açıkça vurgulanıyor «Ülkemizde devrimci durumun *gelgeç* olmadığı» yazılıyor. İşte 1968'den bu yana (bu tarihin niçin başlangıç noktası olarak alındığı bilinmiyor) devrimci durumun olgunlaştığı görüşü, bu sürekli, gelgeç olmayan devrimci durum anlayışından kaynaklanıyor.

Sınıfsal güç dengesini özenle incelemekten kaçmak için, Yürükoğlu, Lenin'in «II. Enternasyonal'in Çöküşü» yapıtındaki devrimci durum tanımlamasını bilerek çarpıtıyor. Bu tanımlamadaki üç öğenin sıralanmasını değiştiriyor. Baş sıraya, ekonomik bunalımdan kaynaklanan hoşnutsuzluğu koyuyor. Oysa Lenin, hem burada, hem de «Komünizmin Çocukluk

(Devamı 6. sayfada)

Temel bir sorun

«Türk emekçisi, Türkiye'nin zulüm ve aşırı ezgi altında yaşayan öteki halklarına elini uzat!» M. Suphi

Ara seçimler sıkıyönetim altında geçti. Çözüm bekleyen sorunlar olduğu gibi duruyor. Hele ulusal sorun, özellikle Kürt halkının kendi yazgısını belirleme sorunu üsteliyor.

Doğu illerinde, Kürt halkına karşı süregen terör seçim kampanyası sırasında daha da üsteledi. Seçimlerden önce Genelkurmay Başkanı, ordunun yüksek komutanları, MİT'in şefleri bu bölgeyi gezdiler, kolaçan ettiler. Bu yörede çok karanlık oyunlar, plânlar düzenleniyor. Alttan alta bir politik provokasyon, cadı kazanı kaynatılıyor. Kazanı kurduran, altına odun atan Amerikan casusluk servisi, CIA'dir. İran olaylarından sonra, hele Yakın Doğu'da Mısır'la Iasrail'e bir saldırganlık ocağı kurdurmak çabaları ortaya çıktıktan sonra, yayılıcı Amerikan çevreleri Türkiye'ye, ayrıca Doğu illerine, Kürt «işlerine» özel bir önem vermeye başladılar.

Doğu illerinde, AP ve faşist MHP açıktan açığa kışkırtıcılık yapıyorlar. İşbirlikçi, tekelci burjuvaziyle sarmaşan Kürt beyleri, ağaları bunlara dayanıyor. Bu kışkırtıcılığın elebaşıları AP ve MHP-nin has adamlarıdır. Kürt halkının can düşmanı Türkeşler'le, Demirellerle iç içe olanlardır: Kinyas beyidir. Urfa-Siverek'te Bucak'tır. Güldoğan'dır. Kepoğlu'dur. Ensarioğlu'dur. Bunların elleri altındaki vurucu silâhlı başıbozuklardır. Maoculardır, «Apocular»dır. Bozgunculardır. Bu kışkırtıcılığın, baskıların amacı, TKP'de örgütlenen Kürt komünistlerini, gelişen devrimci, demokrat Kürt hareketini ezmektir.

Türkiye'de bugün kapitalizmin egemen olduğu, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ağalık sürdüğü, emperyalizmin at oynattığı ortamda, bu baskı ve zorbalık düzeninde ulusal ve ulusal azınlıklar sorunu çok bileşik, çözümü dallı budaklı bir sorundur.

Türkiye proletaryası, geniş halk yığınları, emperyalist baskılara, yabancı boyunduruğa, sömürünün her türüne karşı ulusal bağımsızlık, sosyalizme açılan ileri demokratik düzen, barış ve özgürlük için, Türkiye'de yaşayan tüm halklara politik ulusal eşit haklar sağlamak için savaşıyor. Kürt halkının sorununu bu savaşın dışında ele alamayız.

TKP kurulduğu günden, Kürt halkının kendi yazgısını kendisi çizmesi sorununu, ulusal azınlıklar sorununu çözmek zorunluğunu programına koymuştur. TKP, bu sorunu her zaman canlı, güncel bir sorun olarak görmüştür. Bunun çözüm yollarını üstüne gitmiştir. Bizde de çok azınlıklar vardır. Arap, Lâz, Rum, Ermeni, Çerkez ve başkaları. Ama, Kürt'ler 9 milyonu buluyor. Oldukça büyük bir yörede toplu yaşıyor. Gelenekleri, savaşları vardır. Bunlar savaşta hesaba giriyor.

TKP, ulusal, demokratik cephe sorununu, hiç bir zaman, arka plâna almamıştır. Bu sorun bugün daha yakıcı bir nitelik taşıyor. Kürt sorunu ve ulusal azınlıklar sorunu, ulusal demokratik cephenin oluşması savaşımında önemli bir öğedir.

TKP, İstanbul'dan bağımsız senatör adaylığını koyan Beria Onger'i seçimlerde destekledi. Onger'in eylem birliği çağrısına TSİP ve Kürt devrimci demokratları olumlu yanıt verdiler. Göreceli de olsa, bu eylem birliği somut sonuçlar verdi. Bu, ulusal demokratik cephe yönünde bir adım sayılabilir.

Kürt demokratlarıyla omuzomuza verildi. Bu dayanışma, ileride daha geniş bir ölçüde, emperyalizme, işbirlikçi tekelci burjuvaziye, ağalığa, beyliğe, şöven, bozguncu akımlara karşı savaşta eylem birliğine somut ayak olabilir. Bu süreci güçlendirmek zorunluktur. Kürt halkının savaşı için de ayrı bir zorunluktur.

Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesiyle sınıf ayrışmaları hızlandı. Bir yandan ulusal bilinçlenme süreci Doğu illerinde gelişirken, öte yandan sınıf savaşları keskinleşiyor.

TKP, biz, komünistler, tüm Türkiye'de, Doğu illerinde, tüm yörelerde, hangi ulustan olursa olsun tüm demokratları, sosyalistleri, ayrı ayrı uluslardan tüm işçileri tek cephede birleştirmek için savaşıyoruz. Biz, komünistler, bugünkü anti-demokratik, kanlı bir ulusal baskıya dayanan kapitalist düzene, işbirlikçi-tekelci burjuvazinin egemenliğine karşı daha başarılı savaşabilmek için, TKP'-nin Doğu illerindeki örgütlerini, var gücümüzle daha da güçlendirmek, her yanlı geliştirmek zorundayız. Ancak böylesine bir örgütlenmeyle Kürt halkının en savaşkan öğelerini Leninci savaş rotasına çekebiliriz. Onları Leninci savaş ülküleriyle bilemek görevimizdir.

TKP ayrı örgütlenmeyi işçi sınıfını bölen ters bir tutum sayıyor. Ama bununla anlatılan, işçi sınıfının politik ve sendikal örgütlerini ulusal ayrım temelinde bölmek girişimidir. Yoksa TKP, Türkiye Kürdistanı'nda ortaya çıkan değişik sınıf kökenli, ama devrimci, demokrat örgütlenmeleri yok saymıyor. Kuşkusuz bu örgütler henüz açıkça biçimlenmemiştir. Çok temel zayıflıklar taşıyor. Kürt devrimci demokrat hareketi derin bölünmeler içindedir. Yerlerine oturmamış bu akımlar iki çizgi arasında bocalıyorlar. Amerikan emperyalizmine yamanan Barzani milliyetçiliğinin ayrı savaşım çizgisiyle, komünistlerin ortak savaşım çizgisi arasında. Şimdi Türkiye Kürdistanı'ndaki bir örgütün ne olduğu işte her şeyden önce bu iki çizgi karşısındaki tutumundan çıkarılabilir.

TKP Türkiye'de, tüm uluslara, ulusal azınlıklara kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkını, bu Leninci ilkeyi savunagelmiştir. Ulusal özgürlük uygarlığın bir gereğidir. Ana dilinde okuma yazma, konuşma, gazete çıkarma, okul, kitap radyo, televizyon yayınları ... Bunlar kültürel yaşamdır. Kürt halkına tam eşit ulusal hakların tanınması, ulusların kendi yazgılarını, kendilerinin çizmesi, belirlemesi için savaşın bir koşuludur.

TKP, bu canlı sorunları, emperyalizme, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye karşı savaştan, bölgemizde ve dünyada barış ve güvenlik için, «soğuk savaşı» önlemek, yumuşama sürecini sürdürmek için giden halkların savaşından ayırmıyor. TKP Kürt halklarının derebeylerine, ağalara, şeyhlere, bu asalaklara karşı verdiği savaşı tüm Türkiye halkının faşist teröre, kanlı baskılara karşı verdiği savaştan ayırmıyor.

Bütün bu savaşları başarıyla yürütebilmek için, bu savaşlarda başı çekebilmek için proletaryanın birliğini sağlamak, kurmak gerek.

Lenin: *«Proletarya'nın ödevi, elden geldiği kadar tüm ulusların en geniş işçi yığınlarını birleştirmektir, demokratik cumhuriyet için, sosyalizm için savaşta elden geldiği kadar geniş alanda bunları birleştirmektir»der.*

İşçi sınıfının sımsıkı birliği için, onun sendikal birliği için, eylem birliği için savaş. Bu yakıcı sorun, bu savaş ulusal sorunu da çözebilmek için, onun kapılarını açabilmek için anahtardır. TKP'-nin savaşta dayandığı güçlerden, yıkılmaz kale burçlarından biridir bu.

Leninci ideleri, ulusal sorunu Leninci temeller üzerinde çözmek yöntemlerini, bilimini yığınlara götürmek sorunu önümüzde duruyor. TKP'nin ideolojik, politik günlük savaşına bu ülküyü iyice sindirmek işi komünistlerin, parti örgütlerinin önünde duruyor.

«Sol» oportünist serüvenciliğin çürüktemelleri

(4. sayfadan devam)

Hastalığı-Goşizm» yapıtında özellikle «alttakilerin eskisi gibi yaşamak istememeleri yetmez» diyerek, «üsttekilerin bunalımını» vurgulamıştır. Nitekim, broşür, devlet aygıtının en temel öğesinden, ordudan, onun içindeki çelişkilerin derecesinden tek bir satırla olsun söz etmiyor.

Alttakilerin bunalımına gelelim ... Burada da vurguyu yine ekonomik etkenlere vuruyor. Çünkü, yığınların eylemliliğinde «duraklama»dan söz ediyor, ama bunun devrimci durum için önemsiz olduğunu söylüyor. Milyonlarca işçinin ne kadarı grevlere çıkıyor? En önemlisi milyonlarca köylü ne yapıyor? Yıkılan orta katmanlar ne yapıyor? «Sol» oportünistler için yığınların politik aktifliği, sosyal psikolojik durumu hiç bir önem taşımıyor. Onlar için önemli olan ekonomik veriler ve sübjektif isteklerdir.

Lenin'in tanımındaki çarpıtma bu kadarla kalmıyor. Broşürde bir de söz konusu üç temel özelliğin belirtileri, Zaradof'dan çarpıtılarak yapılan bir alıntıdaki belirtilermiş gibi gösteriliyor. Devrimci durumun üç öğesi, «şiddetli sınıf savaşımı»ndan başka, «anarşi» ve «maddesel değerlerin yıkımı»na indirgeniyor. Bu kavramlar da eni sonu günlük konuşmadaki anlamlarıyla kullanılıyor. Ülkeyi yönetmede gerçek bir iflas doğuracak olan devlet aygıtının bunalımından, en önemlisi ordudaki bir «anarşiden», çelişkilerden değil; terörist çetelerin eylemlerinden, bunların «hizaya sokulamamasından» söz ediliyor. «Zayıf halka» yazarı, üstelik bu terörist eylemleri «en uzak bölgelere sıçramış» olan «savaşım» diye tanımlıyor, böylece terör guruplarını yığınların yerine geçiriyor. Bir de, atılan bombalarla ortaya çıkan zarar-ziyan, bir devrimci durumda üretimin felce uğraması ve benzer nedenlerle ortaya çıkan maddesel değerlerin yıkımı yerine konuyor. Bilimsellik meskesinin altındaki gülünçlük böylesinedir.

«Devrimci durumda görevler» üstüne

Zayıf halka ve devrimci durum kavramlarının içini boşaltmak, objektif sosyal-politik gerçekleri bir yana bırakmak, bu gerçeği değiştirme görevlerine voluntarist bir yaklaşım, politikada serüvencilik doğurur. «Sol» oportünist gurubun, devrimci duruma uygun «devrimci eylem» tanımı, bu anlayışı yansıtıyor. Bunlar, «bir avuç kahraman»ın, yığınlarda «şok» yaratan «eylemlerini» yığınların eyleminin yerine geçiriyorlar. Terörist gurupların eylemlerini «savaşım»diye yüceltiyorlar.

Lenin köşesi

Devrimci durum

V. I. Lenin, sosyalist devrimin gerçekleşmesinin, yeni toplum düzeninin başarıyla kurulmasının *«ancak kapitalizmde başlıca, temel ekonomik, sosyal, kültürel ve politik önkoşulların gerekli ölçüde yaratıldığı koşullarda»* olabileceğini belirtir.» (Tüm yapıtlar, c. 36, s. 130–131.) .

Lenin, devrimin olabilmesi için gerekli olan nesnel koşulların başında devrimci durumun geldiğini belirtir. O, *«İkinci Enternasyonalin iflâsı»* yapıtında şöyle diyor: *«Marksistler için devrimci durum olmadan devrimin olmayacağı kuşku götürmez ... Genellikle devrimci durumun belirtileri nelerdir? Biz eğer şu üç belirtiyi saptarsak herhalde yanlış yapmış olmayız: 1) Egemen sınıflar için, egemenliklerini, değişikliğe uğramamış bir biçimde sürdürmenin olanaksızlığı; ezilen sınıfların hoşnutsuzluğunun ve kızgınlığının kanalize olacağı bir gedik yaratan «tepe» deki bunalım, yani egemen sınıfın politikasının bunalımı. Devrimin olması için, genellikle «alt sınıfların» artık eskisi gibi yaşamak istememeleri yeterli değildir; üst sınıfların» da eski biçimde «yaşayamamaları» gereklidir. 2) Ezilen sınıfların sıkıntı ve yoksulluğunun olağandan daha öteye ağırlaşması. 3) Yukarıda gösterilen nedenlerden ötürü, «barışçıl» dönemlerde ses çıkarmadan yağma edilmeye katlanan, ama fırtınalı dönemde gerek bunalımın tümü, gerekse «üst sınıfların» kendileri tarafından bağımsız bir tarihsel eyleme doğru itilen yığınların aktifliğinin belirgin bir biçimde artması.*

Yalnız şu veya bu grubun ve partinin değil, aynı zamanda tek tek sınıfların da iradelerinden bağımsız, nesnel değişiklikler olmaksızın, genel bir kural olarak devrim olanaksızdır. İşte bu nesnel değişikliklerin bütünü devrimci durumu oluşturur.» (Tüm yapıtlar, c. 26, s. 218–219.)

«Tüm devrimler tarafından ve özellikle yirminci yüzyıldaki üç Rus Devrimi tarafından kanıtlanmış devrimin temel yasası şudur: Devrimin olabilmesi için sömürülen ve ezilen yığınların eskisi gibi yaşamanın olanaksızlığının bilincine varmaları yetmez ... Ancak «tabandakiler» artık yaşamı eskisi gibi sürdürmeyi istemedikleri ve «tepedekiler» de artık eskisi gibi yönetecek güçte olmadıkları zaman, işte ancak o zaman devrim utkuya ulaşabilir. Başka bir deyişle gerçek şöyle ifade edilir: Devrim (hem sömürenleri hem de sömürülenleri etkileyen) bir ulusal bunalım olmaksızın olanaksızdır.» (C. 41, s. 69–70.)

Lenin, sosyalist devrimin ancak sözkonusu nesnel önkoşullara öznel etkenin eklenmesiyle gerçekleşebileceğini belirtir: *«Her devrimci durumdan devrim doğmaz; devrim ancak yukarıda sıralanan tüm nesnel değişikliklere ... öznel bir değişikliğin eklenmesi halinde doğar. Sözkonusu öznel değişiklik, devrimci sınıfın, alaşağı edilmedikçe bunalımlar döneminde bile asla kendiliğinden «düşmeyecek» olan eski hükümeti yıkacak (ya da yerinden edecek) kadar güçlü devrimci yığın eylemlerini yürütme yeteneği kazanmasıdır.»* (S. 26, s. 219.)

«Sol» oportünistler, «güncel görevler»in en başına, politik savaştan önce ideolojik savaşı geçiriyorlar. Broşürde üstelik bunun her zaman «en önemli» olduğu yazılı. Marks, Engels ve Lenin, hiçbir zaman sınıf savaşlarının değişik biçimlerini bir diğerine karşı koymamıştır. «Sol» oportünistlerin ulusal demokratik cephenin politik bileşiminden, kimlerle, hangi parti ve politik güçlerle eylem birliği yapılması gerektiğinden söz etmemeleri bilinçlidir. Bunların ideolojik savaşı öteki savaşların önüne çıkarmasının, böylesi bir vurgu yapmalarının nedeni açıktır. Savaşı baş düşmana değil, TKP'ye, eylem birliği politikasına ve öteki demokrasi güçlerine çevirmek ...

Broşür, bir de «devrimci durumun gerektirdiği örgütler»den söz ediyor. Bunun altında ne yatıyor? «Sol» oportünizm, ulusal demokratik güçlerin eylem birliğine karşı provokatif-örgütler kurulmasını önermekte. «Can güvenliği» gibi yığınsal eylem birliği örgütlenme biçimlerinden anladığı serüvenci örgütlenmelerdir. Özlemini çektikleri partiye gelince: Bu, içinde herkesin her aklına geleni söylediği, «eleştiri özgürlüğü» olduğu bir küçük burjuva örgütüdür. Bu gurubun görüşleri, TKP düşmanlığı ve eylem birliği bozgunculuğundan örülmüştür.

Broşür bu bozguncu görüşleri Leninden yapılan bir alıntıya dayandırmaya çalışıyor. Lenin, bu alıntıda, sözü edilen «devrimci durumun gerektirdiği örgütlerden» ne anlıyordu? Açıktır ki, Lenin sosyal-şovenizme giden İkinci Enternasyonal partilerinin çürümesi olgusundan çıkıyor ve tüm Avrupa ülkelerinde, 1915 yıllarında var olmayan örgütlerden söz ediyordu. Bu da yeni tipten, devrimci proletarya partisidir. Devrimci durumun gerektirdiği örgüt işte böyle bir örgüttür. Türkiye'de her koşulda savaşmaya, her duruma göre örgütlenmeye yetenekli böyle bir örgüt, böyle bir parti vardır. Bu parti TKP'dir.

Omuzomuza

Seçimlerde eylem birliğini yer yer somutlayan TSİP ile Birlik Dayanışma ve Kürt devrimci demokratları, bu yöndeki girişimlerini seçimlerden sonra da genişleterek sürdüreceklerini açıkladılar. Ortak bir açıklamayla baş düşmana karşı omuzomuza vermenin ertelenmez bir görev olduğunu vurguladılar. Burjuvazinin gerici hükümet formüllerine, ara rejimlere karşı sol güçleri eylem ve cephe birliğine çağırdılar.

Eylem ve cephe birliği ilkesini programına köşe taşı yapan TKP, böyle bir adımı önemle değerlendiriyor ve destekliyor.

Eylem birliği ülkemizde ilk adımlarını atıyor. İşçi sınıfı, emekçi katmanlar kendi istemlerini, çıkarlarını savunmak, ileri kazanımlar elde etmek emperyalizmin ve tekellerin baskılarını geriletmek, faşist tehlikeyi önlemek için eylem birliğinin yaşamsal önem taşıdığını kendi deneyleriyle giderek daha iyi kavrıyorlar. Ara seçimler bu bakımdan önemli bir sınav oldu. Eylem birliğinin gerçekleştirildiği yerlerde sol güçler daha büyük başarılar elde ettiler.

Seçim sonuçları burjuva parlamentosunda politik güç dengesini değiştirdi, ama bunalımlar önlenmedi, tersine daha da derinleşti. Emperyalizmin yönlendirdiği işbirlikçi, tekelci güçler bunalımlardan parlamentoyu da araç yaparak ara rejimlerle, askersel diktatörlüklerle çıkmayı plânlıyorlar. AP'yi, Demirel'i yeniden öne sürüyorlar.

İç ve dış gericiliğin bu yöndeki girişimlerine ister parlamenter kılıf giydirilmek istensin, ister adına ara rejim densin, ister AP hükümeti kurulsun, amaç tektir: halkın güçlenen anti-emperyalist, demokratik savaşını tırpanlamak, emperyalizmin, NATO'nun, tekelci burjuvazinin konumlarını güçlendirmek, faşizme yolu açmak, bunalımı emekçilerin üzerine yıkmak. CHP ağırlıklı hükümetten arta kalan durum; sıkıyönetim, faşist odakların dağıtılmaması, gericiliğin bu planlarını gerçekleştirmesine yardım ediyor.

Solun eylem birliği işte bu koşullarda daha yakıcı önem kazanıyor. Burjuvazinin ara rejimlerle zorbalık hükümeti dayatma plânlarını bozmak, ileri savaşlar için yeni daha elverişli konumlar elde etmek ancak ulusal demokratik güçlenin eylem ve cephe birliği ile olanaklıdır. TSİP ile Birlik Dayanışma ve Kürt devrimci demokratlarının ortak eylemi işte bu temelde önemlidir. TİP, CHP'li yurtseverler, bu çağrıya olumlu yanıt vermelidir. Seçimler solun eylem birliği olanaklarını daha da genişletmiş, eylem birliği gerçekçi bir hedef olarak ortaya çıkmıştır. Şimdi bunu gericiliğin her saldırısına yığınsal savaşlarla yanıt vermek süreci içinde yaşama geçirme sorunu çözüm bekliyor. Şimdi, sol güçlerin önünde, önemli görevler duruyor. Sıkıyönetimli «ara rejim»e karşı savaş; tekellerin saldırısına karşı savaş; barış silâhsızlanma için NATO'ya, emperyalizme karşı savaş ... Bütün bunlar, halkımızın savaşına çok geniş bir temel sağlıyor.

Komünistler bugünkü sorumlu evrede eylem birliği bayrağını daha yüksek tutuyor.

Emperyalist dayatma

CHP ağırlıklı hükümetin burjuva reformist politikasının iflâsından yararlanan iç gericilik politik bunalımdan daha baskıcı rejimle çıkmak taktiğini izliyor. Gericiliğin başı Demirel bu taktiği «erken seçim» adı altında hükümet boşluğu yaratma, böylelikle sıkıyönetim hükümetleri kurdurma biçiminde uygulamaya yelteniyor.

İç gericiliğe, Demirel'lere, Türkeş'lere bunu ABD, NATO ve Batı Avrupa emperyalistleri dikte ediyor. Seçimler öncesinde ve sonrasında ABD emperyalizmi Türkiye'ye sözde yardım girişimlerini yoğunlaştırırken, açıkça politik bunalımdan çıkış yolu olarak sıkıyönetim hükümetlerini dayatmaya başladılar. Emperyalist tekellerin, NATO'cu çevrelerin gazetelerinden biri olan «Frankfurter Allgemeine Zeitung» gazetesi 16 Ekim 1979 günlü sayısında bu dayatmalarını açıkça şöyle belirtiyordu: «... Ana görevi erken seçimleri hazırlamak olan bir sıkıyönetim hükümeti Türkiye'nin karışık durumunu, şimdiki muhalefetin sıralarından oluşturulacak bir koalisyondan, ya da Ecevit'in uzun pazarlıklar sonucunda belki kazanabileceği Erbakan'ın MSP'siyle kurulacak yeni bir hükümetten daha çok katkıda bulunabilir.»

Emperyalizm, iç gericilik sıkıyönetim hükümetleriyle neyi planlıyor, neyi hesaplıyorlar? ABD, NATO ve Batı Avrupa emperyalistlerinin amacı Türkiye'yi daha gerici, baskıcı rejimlerle silâhlanma girişimlerinin ortasında tutmak, yeni askersel üsler açmak bölgemizde ve Orta Doğu'da saldırgan konumlarını pekiştirmektir. Nitekim, onlar daha şimdiden Gölcük'ün Amerikan 6. Filosunun üssü durumuna getirilmesi için girişimlerde bulunuyorlar, topraklarımızdaki üsleri pekiştirecek, sözde «savunma» işbirliği anlaşmasını dayatmak için bir pazarlık sürdürüyorlar. Onlar birde özellikle AP, CHP işbirliğini sanki demokrasi yanlısıymışlar «ara rejimlere» gerçekten karşıymışlar gibi «işbirliği yapın yoksa demokrasi kazaya uğrar» tehdidiyle de gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin, onun gerici, faşist güçlerinin amacı ise sıkıyönetim hükümetleriyle ilerici, yurtsever güçlerin 12 Mart'larda olduğu gibi bir kez daha tırpanlanması, bunalımın tümüyle emekçilerin üzerine yıkılıp sömürü olanaklarının genişletilmesidir. Sermaye birikiminin daha da yoğunlaştırılması, Anayasa'da gerici yönde değişikliklerle sınırlı demokratik hak ve özgürlüklerin daha da budanmasıdır. Egemenliklerini ayakta tutan emperyalist bağımlılığın pekiştirilmesidir.

Hiç şüphesiz herşey, her olanak emperyalizmin ve iç gericiliğin elinde değildir. Bu tehlike önlenmez değildir. İşçi sınıfı ve halkımız için eylem birliğinden ve her saldırıya yığın çıkışlarıyla yanıt vermek, direnmekten başka yol yoktur. Ancak bu yol, halkın kendi erkini kuracağı günleri yaklaştırabilir.

Çağrı

(1. sayfadan devam)

barıştan yana tüm güçleri emperyalizmin, NATO'nun Batı Avrupa'ya yeni nükleer silâhlar yerleştirme girişimlerine karşı, topraklarımızdaki atom silâhlarını kaldırmak, ağır silâhlanma harcamalarını kısıtlamak için yığın hareketlerini güçlendirmeye çağırıyor. TKP bu kampanyayı NATO'dan çıkmak, topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üslerini söküp atmak, emperyalizme bağımlılığı kökünden kırmak savaşıyla bağlıyor.

TKP, TİP'i, TSİP'i, Kürt demokratlarını, tüm CHP'lileri, ilerici aydınları, yurtsever er, assubay ve subayları barıştan yana tüm güçleri bu kampanyada eylem birliğine çağırıyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

29 Ekim 1979

Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!
Sosyalist partiler ve demokratik örgütler, sendikalar üzerindeki baskılara son!
Ulusal baskılara son! Kürt halkına ve ulusal azınlıklara hak eşitliği!
Ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme hakkı!

PARTİ YAŞAMI

Yasak ve yığınsallaşma

TKP'nin yığınsal etkinliği güçleniyor. Partimize duyulan sempati genişliyor. Bu arada, TKP dışındaki sol çevrelerde de, partimizin tarihine artan bir ilgi var. Bu iyi bir şeydir. Partimizin onurlu savaşlarla dolu tarihi parti dışı ilerici güçleri ne denli esinlendirirse, bundan komünistlerle, söz konusu güçler arasındaki eylem birliği kazançlı çıkar. Çünkü partimizin tarihi bu alanda öğretici derslerle doludur.

Ama ne yazık ki, bu tarih, her zaman doğru değerlendirilmiyor. Örneğin kimi sosyalist dergilerde, illegal örgütlenmenin neredeyse burjuvazinin işine yaradığı sonucuna varan görüşler ileri sürülüyor. Ya da yasağa karşın örgütlenen komünistlerin burjuva yasağına boyun eğdikleri bile anlatılmak isteniyor. Bu anlayış, örneğin, geçtiğimiz seçimler eşiğinde Ecevit'in, «kendileri partileşmek istemiyor» biçimindeki demagojisiyle, bu yolla 141, 142'nci maddelere karşı çıkmayışını gizleme çabalarıyla derin bir benzerlik taşımıyor mu? Bunlar, tartışmaya bile değmeyecek kadar temelsiz görüşlerdir.

Bir de, yine partimizin tarihini çarpıtmaya dayanan bir sonuç daha çıkarılıyor. Kimilerine göre, bu tarihten çıkarılacak başlıca ders, illegal örgütlenmenin yığınsallaşmayı başaramıyacağı imiş. Bu da istensin, istenmesin, burjuva legalizmini fetişleştirme sonucunu verir. Oysa TKP tarihi, illegal örgütlenmenin değil, bunu bir yana bırakmanın ve burjuva yasalcılığına bel bağlamanın sınıf savaşına zarar verdiğini gösteriyor. «Kadro»cu likidatörlerin bozgunculuğu bu gerçeği kanıtladı. 1946'da, yasal çalışma adına illegal örgütlerin açığa çıkarılması böyle bir sonuç verdi. 1960'ların deneyiyse, legal sosyalist akımın içinde erimenin acı sonuçlar vereceğini öğretti. 1973 sonrası gelişmelere, son yılların yığınsal gösterilerine ve ara seçimlere bir göz atmak bile şu gerçeği anlamaya yeter: Marksizm-Leninizmle donanmış, Leninci bir eylem ve cephe birliği politikası izleyen, yığınların istemlerini en devrimci bir ruhla savunan, legal-illegal savaşı ustalıkla birleştirebilen TKP, yığınsallaşma yolunda hızla gelişiyor.

Sözde «yığınsallaşma» adına politikada oportünizme gitmek ne denli bağışlanmazsa, yine böyle bir kaygıyla, illegal örgütlenmeden vazgeçmek o ölçüde bağışlanmaz bir oportünizm olur. Komünistlerin ilkesi şudur: Olanaklı olduğu ölçüde legal, zorunlu olduğu ölçüde illegal çalışmak ... Bu ölçü de somut durum, güçler dengesi temel alınarak saptanır. Buradan da günümüz için şu sonuç çıkıyor: TKP'nin illegal örgütlenmesini aralıksız güçlendirmek, legal savaşımın örgütsel biçimlerini yaratıcılıkla geliştirmek, TKP üzerindeki burjuvazinin yasağına karşı yılmadan savaşmak ...

MİLİTANLARDAN

BETOYA işçilerinin direnişi

BETOYA, beton direk üreten bir fabrika. Fabrikanın patronu MESS üyesi. Patron, BETOYA fabrikasından başka, PEKSAN kiremit fabrikası, EFE tarım aletleri fabrikası, PERMAK inşaat malzemeleri acentasının sahibi. Daha birçok çimento fabrikasında hissesi var. Ayrıca da Çimento, Seramik, Toprak Sanayii İşverenleri ikinci başkanı. İşte BETOYA işçileri böyle bir patronun fabrikasında direniyor. Turgutlu'da tam 60 kiremit ve blok patronu direnişimizi kırmak için, sınıf sendikamız Beton-İş'i Turgutlu'dan söküp atmak için domuz topu gibi birleştiler. Ama BETOYA işçileri direnişlerinde kararlı. Kararlılık güçlü dayanışmadan, işçi sınıfının pusulası olan ideolojimizden geliyor.

Direniş, patronun işten attığı 40 arkadaşımızın yeniden işe alınmaları, ayrıca patronun Beton-İş sendikasıyla sözleşme yapması için başlatıldı. Direniş başladığı günden bu güne aynı kararlılıkla sürüyor. Sabah saat 8 yoklamasında «yok» sesi çıkmıyor. Direniş süresinde işleri olan arkadaşlarımıza gönüllü ekipler yollanıyor. Kimi evini yapan arkadaşımıza temel kazmaya, kimi arkadaşımızın üzümünü kesmeye gidiyor.

BETOYA işçileri, salt direnişin ekonomik sınırları içine sıkışıp kalmadı. «Faşist MHP, ÜGD kapatılsın!» yürüyüş ve mitinglerine de katıldı. Binlerce anti-faşist o gün, «BETOYA direnişçileri» flamasıyla alana giren işçileri alkışladı. Ayrıca biz de bir yürüyüş ve miting düzenledik. Çocuklarımız ellerindeki pankartlarda «AİLECE DİRENECEĞİZ, BABAM KAVGASINDA YALNIZ DEĞİLDİR yazılarıyla yürüdüler.

Köylüler direnişimizle dayanışma kurdu. Sarıçalı, Gerdeme, Sinancılar köylüleri bize üzüm taşıdılar. Urganlı yeniköylüleri yiyecek getirdiler. Çepnidere köylüleri bir araba kavun karpuz, üzüm ve yemişle geldiler. Ayrıca hepimizi köye öğle yemeğine çağırdılar. Davul zurnayla halay çekip yemek yedik.

BETOYA'dan bir işçi

Gerçekçi olmak

TKP, uyguladığı Leninci politikasını somut duruma, gerçek koşulların verdiği olanaklara, karşılıklı güç dengesinin gelişmesindeki verilere dayıyor. Güç dengesini abartmak kadar azımsamakta kötüdür. İyimserlik, somut gerçeklere dayanırsa, bunlardan kaynaklanırsa savaşta yararlı olur, Sonunda işçi sınıfını, geniş yığınları kötümserliğe götürecek abartmalardan her zaman kaçınmak, akılcı olmak gerek.

TKP, seçim kampanyasına eylemlerle, girişimlerle, aktif katıldı. Bağımsız Senatör adayı Bakiye Beria Onger'i, onun TSİP ve Kürt demokratlarıyla kurdukları eylem birliğini destekledi. Sonucu olumlu, küçümsenmiyecek kadar verimli oldu. Önyargılar, aradaki buzlar kırılmaya başladı. Gerçeklilik, akılcılık üstün geldi.

TİP yöneticileri, seçimlerde, eylem birliğine yanaşmadılar. Eylem birliği önerenlere ters yanıt verdiler. Böylesi bir tutum gerçekçi değildi. Böylesi bir tutum almasalardı, sonuçlar hem ilerici güçler için, hem kendileri için yararlı olacaktı.

Ortada bir durum var. Yenilgiden de, başarıdan da ders çıkarmak gerek. İster sağ, ister «sol» olsun, sekterlik işçi sınıfının savaşına zarardan başka birşey getirmemiştir, getirmez.

İşbirlikçi burjuvazi, egemen çevreler, halk düşmanı erklerini sürdürmek yolundan ayrılmıyor, çiftli, tekli partilerle, CHP ve AP'den bir hükümet, olmazsa tepeden inme bir hükümet, faşist karması bir hükümet işbaşına getirmek çabasındadır.

Sorun yalnız iç sorunlar değildir. Türkiye üzerinde yoğunlaşan Amerikan, NATO, tüm emperyalist çevrelerin baskısı var. Buna karşı Türkiye proletaryasının, geniş halk yığınlarının bir direnişi var. Ulusal bağımsızlık, demokrasi, özgürlük, barış, silâhsızlanma, gerginliği kırma, yumuşama sürecini geliştirme savaşı var.

Anadoluyu Amerikan atom harmanlarından temizlemek, hem 45 milyon Türkiye halkı için, hem bölgemizde barışın, güvenliğin sağlanması için zorunluktur.

Böylesi yakıcı bir durumda, Türkiye'de geniş yığınları kucaklayacak, onları savaşlarda birleştirecek, eylemde omuz omuza getirecek bir politika, bir savaş plâtformu TKP'nin, TİP'in, TSİP'in, Kürt devrimci demokratlarının tüm ilerici, yurtsever örgütlerin ortak eylem programı olmalıdır. Seçimlerin verdiği ders budur. Alacağımız ders budur! Gerçekçi olalım!